

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr 212.

Tredie Session.

100de Møde.

Fredagen den 12te Marts.

(Forts.)

Kierkegaard (fortsat): Nu hører jeg ham udtale, at „Pasfviteten“ er Middelet, vi skulle gribe til; han mener, at naar vi blot i sin Tid ikke ville reise os, saa falde alle de Farer bort, som jeg her staaer og maaner op for Forsamlingen. Ja vist gjælder det kun i rette Tid at reise sig. Men hvergang det danske Folk hidtil vaagnede, da vare ogsaa gjerne Hænder og Fødder saaledes bundne, at det var en heeel Bedrøft at komme op, for at værne om sin Adelsret, om sit Fædreland og sit Sprog. Og saaledes var der vel ogsaa kun Spøgsmaal om at reise sig i 1848; men det kostede dog nok alvorlig Anstrængelse, inden det kom ret op. Og jeg for min Deel skulde virkelig holde mig overbevist om, at det er et bedre Valg, jeg gjør, naar jeg beder om, hellere at hvile mit Hoved meget haardt alle mine Dage, førend jeg nogenstunde skulde lægge mit Hoved paa den Bude, hvorpaa man drømmer om, at vort lille Folk under Trykket af Udlandet, under Trykket af stolte Medundersaatter, under Forhold, som de nærværende, blot behøvede at reise sig, for at faae sin Ret i alle Maader. Men i alt Fald skal jeg tillade mig, da denne Sag jo nærmest dreier sig om Mangel paa Tillid, at ende med at spørge den meget ærede Statsraadspræsident, om han egentlig synes, at det er Tillid, dette Ministerium har, som beraader sig paa: „hvad vi have for, det kan I i alt Fald stoppe om et halvt Aar, naar I saa gjøre Eder lidt Anstrængelse i saa Henseende“. Jeg troede, at dem, man skulde betroe Fædrelandets Vel til, dem maatte man have virkelig Tillid til, og det forstaaer jeg saaledes, at vi kunde sige, at

vi ventede og haabede, at, naar vi samledes med Statsraadet igjen, saa vilde det have virket saare Meget, ligesom paa vore Begne, til Fædrelandets Bedste: Ministeriet giver mig derimod det Haab, at der saa vil være Heltkraft i det danske Folk til at reise sig paany. Ja, det kan gjerne være, men jeg synes ikke, at den Beroligelse vidner om Tillid.

Cultusministeren: Jeg savner baade fra Betsalenhedens og Bittighedens Standpunkt al Gyne til at følge den ærede sidste Taler; jeg kan kun søge Kraften af min Tale i de Grunde, de factiske Grunde og Berigtigelser, som jeg troer at burde forelægge det høitagtede Thing.

Det har dog hidtil, selv af de Mænd, der høre til den samme Side, som den ærede sidste Taler, været erkjendt, at den Halvhed i Forholdene, som det ulykkelige Oprør havde fremkaldt, ikke kunde bestaae, at der maatte indtræde en Ordning af Kongens hele Monarchi, at Kongen maatte sætte sig paa det Standpunkt, at han, saasnart Bold og Oprør vare sjernede, maatte søge at faae tilveiebragt en Ordning af samtlige Landsdeles Forhold. Grundtanken i den ærede Talers Foredrag er, at Kongen og Regjeringen skulde sætte sig alene paa et dansk Standpunkt, og betragte de andre Statsdele som Bjender endnu i dette Dieblif (Nei!), da Forholdene skulle ordnes; men, gaaende ud fra denne efter mit Begreb grundfalske Anskuelse, kan man aldrig komme til noget godt Resultat. Da Kongen nu skulde ordne disse Forhold, var det Første, der maatte skrives til, Forvaltningen. Det er fra mange Sider, ogsaa fra den Side, hoortil den ærede Taler hører, erkjendt, at, saalænge der ikke var en Forvaltning, der repræsenterede det danske Monarchi, hvilket var nødvendigt, om ogsaa blot med Hensyn til Udlandet, kunde man